

Introducere – O Privire Istorică Generală

În perspectiva populară, precum și din perspectiva celor mai mulți învățați, originea Creștinătății este cât se poate de clară: Religia a început ca și o mișcare a celor din clasa de jos care credeau într-un învățător Evreu radical, în perioada primului secol C.E. Totuși, din mai multe motive, nu împărtășesc aceeași gândire. Existau multe zeități la care oamenii se închinau în perioada lui Iisus, zeități care acum sunt privite ca și ficțiuni, și față de care nicio dovadă arheologică nu a fost găsită. Ceea ce contribuie cel mai mult la scepticismul meu este faptul că în același moment în care adepții lui Iisus se organizau într-o religie care îi chema pe membrii săi să „întoarcă și celălalt obraz” și să „dea Cezarului ce e al Cezarului”, o altă sectă iudaică începuse un război religios împotriva Romanilor. Această sectă, numită Sicarii, credeau de asemenea în venirea lui Mesia, dar nu într-unul care să militeze pentru pace. Ei căutau un Mesia care să îi conducă pe front militar. Părea puțin plauzibil ca două forme iudaice ale Mesianismului, cu două gândiri diametral opuse, să fi apărut în exact același timp în Iudea.

Acesta este motivul pentru care Pergamentele de la Marea Moartă deveniseră atât de interesante pentru mine, făcându-mă să le studiez timp de mai bine de o decadă. La fel ca mulți alții, speram să învăț ceva din Originile Creștinismului în acele documente vechi de peste 2000 de ani, găsite în Qumran.

Am început de asemenea să studiez două alte opere majore ale vremurilor respective, Noul Testament și Războiul Evreilor de către Flavius Iosephus, un membru adoptat al familiei imperiale; speram să identific cum Pergamentele aveau legătură cu acestea. În timp ce citeam aceste două opere în paralel, am observat o legătură între ele. Unele evenimente din perioada misionară a lui Iisus păreau niște reprezentări perfecte ale campaniilor militare ale împăratului Roman Titus Flavius, pe măsură ce acesta încerca să câștige controlul Evreilor rebeli în Iudeea. Eforturile mele de a înțelege această relație m-au dus la descoperirea unui incredibil secret, care a devenit de altfel subiectul prezentei cărți: Această familie imperială, Flavianii, au creat Creștinătatea și, chiar și mai incredibil este faptul că aceștia au incorporat o satiră bine gândită despre Evrei în Evangheliile și în Războaiele Evreilor, pentru a informa posteritatea despre ei.

Dinastia Flaviană a durat între 69 și 96 C.E., perioada în care se crede că au fost scrise Evangheliile. Dinastia a constat în trei Cezari: Vespasian și cei doi fii ai săi, Titus și Domitian. Flavius Iosephus, membrul adoptat al acestei familii, care a scris Războiul Evreilor, a fost istoricul lor oficial. Satira creată de ei este dificil de observat. Dacă ar fi fost altfel, nu ar fi rămas neobservată timp de două milenii. Totuși, așa cum cititorii pot să judece singuri, calea pe care Flavianii au lăsat-o pentru noi este una cât se poate de clară. Tot ceea ce este nevoie cu adevărat este o minte deschisă. Dar întrebarea este de ce nu a fost observată înainte această relație satirică între Iisus și Titus? Această întrebare este cu precădere interesantă în lumina faptului că operele care scot la iveală această satiră – Noul Testament și istoriile lui Iosephus – sunt poate cele mai analizate cărți din literatură.

O parte din explicație este clară. Văzând Evangheliile ca și o satiră – care înseamnă, o compoziție literară (opusă unei istorii) în care caracterul uman este ridiculizat – era nevoie ca cititorul să accepte o contradicție cu un crez adânc înrădăcinat. Odată ce Iisus a fost universal acceptat ca și un individ istoric important la nivel mondial, orice altă posibilitate devine, evident, invizibilă. Cu cât mai mult îl facem pe Iisus o figură istorică mondială, cu atât mai puțin suntem capabili să îl privim din alt punct de vedere.

Mai mult, nivelul satiric al Evangheliilor nu a fost descoperit pentru că a fost creat pentru a fi dificil de observat. Cezarii Flavianii au vrut mai mult decât doar să transforme Iudaismul Mesianic. Ei au dorit o

îmbogățire a Creștinătății și o răspândire a acesteia, dacă se putea chiar la nivel mondial, înainte ca nivelul satiric al Evangheliilor să fie descoperit. De ce au dorit aceștia așa ceva? Pentru că doreau să lase ceva în urma lor, și pentru că au vrut să prostească întreaga lume pentru a dovedi înțelepciunea cu care erau înzestrați. Deși la suprafață, Evangheliile par să fie o literatură religioasă, pe care mulți le consideră scrise de către credincioșii Evrei ai unui lider Mesianic, acestea au apărut ca urmare a vanității incredibile a Cezarilor Romani, care doreau ca lumea să îi vadă ca niște zei.

Pentru a înțelege condițiile istorice care au cauzat crearea Creștinătății de către Flaviani, trebuie să înțelegem condițiile politice pe care această familie le înfrunța în Iudeea în anul 74 C.E., ca urmare a înfrângerii Sicarilor, o mișcare mesianică Evreiască. Dar pentru a înțelege aceasta, trebuie să privim mult mai mult în trecut.

Procesul care în final a dus la controlul Flavianilor asupra Iudeii a fost parte dintr-o luptă mult mai mare și mai lungă, respectiv cea dintre Iudaism și Elenism. Iudaismul, construit pe monoteism și credință, nu era compatibil cu Elenismul, cultura Greacă care promova politeismul și raționalul.

Elenismul s-a răspândit în Iudea după ce Alexandru cel Mare a cucerit această zonă, în anul 333 B.C.E. Alexandru și urmașii săi au creat orașe în întregul lor imperiu, orașe care să reprezinte centre de comerț și administrație. Au creat mai mult de 30 de orașe Grecești în interiorul Iudeii. Populația Iudaică, în ciuda rezistenței lor istorice împotriva influențelor exterioare, au început să încorporeze anumite trăsături a modelului Grecesc de conducere în cultura lor. Mulți Semiți au considerat de dorit, dacă nu chiar necesar, să vorbească Greacă. Evreii bogați au început să își formeze copiii în structurile școlare Grecești. Școala Grecească a introdus studenților Evrei miturile grecești, sporturile, muzica și arta.

Seleucizii, descendenți ai lui Seleucus, comandantul gărzii de elită a lui Alexandru, au câștigat controlul asupra regiunii conduse de Ptolemei, descendenții unui alt general al lui Alexandru, în anul 200 BCE. Când Antiochus IV (sau cum este preferat, Epiphanes – manifestul unui zeu) a început conducerea Seleucidă în 169 BCE, acesta a devenit totodată și cel mai urât coșmar al Iudeilor.

Antiochus s-a opus evident Iudaismului și a încercat să modernizeze religia și cultura Evreiască. A instalat înalți preoți care îi acceptau politicile. Când în anul 168 BCE a început o răsccoală împotriva Elenizării, Antiochus a ordonat armatei sale să atace Ierusalimul. Înregistrările Maccabee arată un număr de peste 40.000 de Evrei măcelăriți în această luptă și încă 40.000 luați prizonieri și făcuți sclavi.

Antiochus a golit templul de bogățiile sale, a pângărit cea mai sfântă locație, și a intensificat politicile sale de Elenizare. A ordonat înlocuirea culturii Evreiești cu cea Elenă. A interzis circumcizia și sacrificiului și a plasat o statuie a lui Zeus în Templul Mount.

În 167 BCE, Maccabeeii, o familie religioasă credincioasă Evreilor, a condus o revoluție împotriva lui Antiochus și a impunerilor cu privire la religia și obiceiurile Elenice. Ei căutau să reazeze la locul său religia despre care credeau că a fost trimisă de către Dumnezeu pe tărâmul sfânt. Familia Maccabee i-a convins pe cetățenii orașelor pe care le-au cucerit să se convertească la Iudaism. Bărbații care nu acceptau să fie circumciși, erau obligați să respecte acest obicei. După 20 de ani de luptă, familia Maccabee a reușit să câștige împotriva Seleucizilor. Primul citat Maccabee: „jugul Gentililor a fost îndepărtat din Israel” (13:41).

Deși Maccabee au reușit să conducă Israelul pentru mai mult de 100 ani, regatul lor nu a fost niciodată unul sigur. Amenințarea Seleucizilor a fost înlocuită cu una și mai mare venită din partea Romei.

Expansionismul Roman și cultura Elenă au continuat să amenințe acest stat religios pe care Maccabee I-au înființat. În anul 65 BCE, un război civil a început între doi rivali Maccabee care își doreau tronul. Acesta a fost momentul în care Antipater Edomite, puternicul tată a lui Herod, și-a făcut apariția pe scenă. Antipater a permis intervenția Romană în războiul civil, iar când Pompei și-a trimis delegatul său Scaurus în Iudea cu o armată Romană, a însemnat totodată începutul sfârșitului statului religios Maccabean.

În următorii 30 ani (65 – 37 BCE), Iudea a trăit doar în războaie. În 40 BCE, ultimul conducător Maccabean, Matthias Antigonus, a cedat controlul asupra țării sale. Totuși, până în acel moment, familia Herodiană fusese deja stabilită ca și conducători ai regiunii, cu suportul total al Romei. Aceștia au învins armata lui Matthias și au câștigat controlul asupra Iudeii.

După distrugerea statului Maccabean, au apărut Sicarii, o mișcare nouă pornită împotriva Romanilor și a controlului Herodian. Această mișcare a fost formată din Evrei din clasa de jos, denumiți Zealoți, care au continuat lupta religioasă Maccabeană împotriva celor care încercau să controleze Iudeea din exterior, și căutau să restaureze „Eretz Israel”.

Efortul făcut de Sicari a atins un maxim în 66 CE, când au reușit să împingă forțele Romane afară din țară. Împăratul Nero a ordonat lui Flavius Vespasian să intre în Iudeea cu o armată de dimensiuni mari și să termine revolta. Lupta violentă care a urmat a lăsat aproape jumătate de țară devastată și s-a finalizat atunci când Roma a capturat fortăreața Iudaică Masada în anul 73 CE.

În mijlocul războiului Iudean, forțele loiale familiei Flavian în Roma, s-au revoltat împotriva ultimului împărat Julio-Claudian, Vitellius, și au închis capitala. Vespasian s-a întors la Roma pentru a fi proclamat împărat, lăsându-l pe fiul său Titus în Iudea pentru a-i termina pe rebeli.

În urma războiului, Flavianii au împărțit controlul asupra acestei regiuni aflate între Egipt și Siria, cu alte două familii puternice de Evrei Elenizați: Herods și Alexanders. Aceste trei familii au împărțit un interes financiar comun în prevenirea altor revolte viitoare. Au împărțit de asemenea și o relație de lungă durată și foarte apropiată, care poate să fie identificată până în casa lui Antonia, mama Împăratului Claudius. Antonia I-a angajat în anul 45 CE pe Julius Alexander Lysimachus, ca și Abalarch – conducător al Evreilor din Alexandria, ca și ajutorul ei pe teme financiare.

Julius a fost fratele mai mare al faimosului filosof evreu Philo Judeus, figura intelectuală principală a Iudaismului Elenistic. Scrierile lui Philo încercau să unească Iudaismul cu filosofia Platonică. Învățații cred că munca acestuia le-a oferit autorilor Evangheliei unele dintre perspectivele sale religioase și filozofice.

Secretara privată a Antoniei, Caenis, a fost și una dintre amantele de o viață a lui Vespasian. Julius Alexander Lysimachus și Vespasian s-ar fi cunoscut prin conexiunile comune pe care le aveau prin intermediul casei lui Antonia.

Julius a avut doi fii. Cel mai în vârstă, Marcus, s-a căsătorit cu nepoata lui Herod, Bernice încă de când erau adolescenți, ceea ce a dus la crearea unei legături între Alexanderi și Herod, familia sponsorizată de Romani în Iudeea. Marcus a murit tânăr, astfel că Bernice a devenit amanta fiului lui Vespasian, Titus. Astfel, Bernice a reprezentat liantul dintre Flaviani și Alexanderi, familia primului său soț, cu familia sa, Herod.

Fiul mai tânăr a lui Julius, Tiberius Alexander, a reprezentat o altă legătură importantă între aceste familii. Acesta a moștenit întreaga moșie a tatălui său după moartea fratelui Marcus, ceea ce l-a făcut unul dintre cei mai bogați oameni din lume. A renunțat la Iudaism și i-a ajutat pe Flaviani în războiul lor împotriva Evreilor, contribuind atât cu bani, cât și cu trupe, la fel cum făcuse și familia Herod. Tiberius a fost primul care a declarat legătura sa cu Vespasian ca și împărat, ceea ce l-a ajutat să pună bazele dinastiei Flaviene. Când Vespasian s-a întors în Roma pentru a-și pune mantia de împărat, acesta l-a lăsat pe Tiberius în spate pentru a-l ajuta pe fiul acestuia, Titus, la distrugerea Ierusalimului.

Deși cele trei familii au fost capabile să oprească rebeliunea, aceștia continuau să aibă în față o amenințare evidentă. Mulți Evrei continuau să creadă că Dumnezeu va trimite un Mesia, un fiu al lui David, care i-ar conduce împotriva inamicilor Iudeii. Flavius Josephus a scris că ceea ce i-a „determinat cel mai mult” pe Sicari să lupte împotriva Romei a fost credința lor că Dumnezeu va trimite un Mesia în Israel care ar conduce pe credincioși către o victorie militară. Deși Flavianii, Herod și Alexanders opriseră revolta Evreiască, familiile nu distruseră și religia mesianică a rebelilor Evrei, credința lor. Familiile aveau nevoie să găsească o metodă pentru a-i stopa pe Zealoți de a inspira viitoare revolte din cauza credințelor într-un viitor Mesia.

Apoi, cineva din interiorul acestui cerc a avut o revelație, una care a schimbat istoria. Modul de a îmblânzi Iudaismul mesianic ar fi putut fi transformarea acestuia într-o religie care să coopereze cu imperiul Roman. Pentru a atinge acest scop, ar fi fost nevoie și de un nou tip de literatură mesianică. Astfel, au fost create ceea ce astăzi se numesc Evangheliile Creștine.

Într-o convergență unică în istorie, Flavianii, Herod și Alexanders au adus toți, toate elementele necesare pentru crearea și implementarea Creștinătății. Aveau motivația financiară să înlocuiască religia militaristă a Sicarilor, aveau expertiza necesară în Iudaism și în filosofie pentru a crea Evangheliile, precum și cunoștințele și birocrăția care ar fi fost nevoie pentru implimentarea unei noi religii (Flavianii creaseră și menținuseră mai multe religii, diferite de Creștinătate). Mai mult, aceste familii erau conducătorii absoluți ai teritoriilor pe care primele congregații Creștine apăruseră.

Pentru a realiza Evangheliile, a fost necesară o înțelegere completă a literaturii Iudaice. Evangheliile nu ar fi înlocuit doar literatura religiei străvechi, dar ar fi fost scrise în așa fel încât să demonstreze că, Creștinătatea a reprezentat îndeplinirea profețiilor Iudaismului, rezultând și crescând astfel direct din aceste surse. Pentru a obține aceste efecte, intelectualii Flaviani au folosit o tehnică utilizată în întreaga literatură Iudaică – tipologia. Metoda tipologiei nu este des utilizată în ziua de astăzi. În cel mai elementar mod, tipologia este o utilizare simplă a evenimentelor anterioare pentru a oferi un context și o formă pentru cele care urmează – este similar cu utilizarea unui arhetip sau stereotip pentru a crea un nou caracter în literatură. Tipologia în Evangheliile este foarte specifică – sistemul folosește nume repetitive, locații sau concepte în aceeași secvență.

Tipologia este utilizată în cadrul literaturii Iudaice ca și mod de transferare a informației și a însemnătății dintr-o poveste în alta, pentru a pune la lucru tiparul „Mâna lui Dumnezeu”. De exemplu, Cartea lui Esther folosește scene din povestea lui Iosif din Cartea Genezei, astfel că cititorul avizat poate să înțeleagă faptul că Esther și Mordecai repetă rolul lui Iosif ca și emisar al lui Dumnezeu.

Iosif	Esther/Mordecai
-------	-----------------

Ajunge într-o poziție înaltă în Guvernul Egiptean ca urmare a frumuseții și a înțelepciunii	Esther ajunge într-o poziție importantă în guvernul Persan ca urmare a frumuseții și a înțelepciunii sale
Fapta bună a lui Iosif (interpretarea visului majordomului) este uitată o lungă perioadă de timp	Fapta bună a lui Mordecai (salvarea vieții regelui) este uitată pentru o lungă perioadă de timp
Un personaj refuză să asculte – „ea vorbește cu Iosif în fiecare zi dar acesta refuză să asculte” (Geneza 39:10)	Un personaj refuză să asculte – „ei îi spuneau în fiecare zi dar el refuza să asculte” (Esther 3:4)
Ajutorul Șef al Faraonului este spânzurat	Ajutoru Șef al Regelui este spânzurat
Iosif își arată identitatea în fața Faraonului după un ospăț.	Esther își arată identitatea în fața Regelui după un ospăț.

Autorii Evangheliilor au folosit tipologia pentru a crea impresia că evenimentele din viețile primilor profeți Iudei erau de fapt evenimente din viața lui Iisus. Făcând asta, aceștia încercau să își convingă cititorii că povestea lui Iisus era o continuare a relației divine care existase între profeții Iudei și Dumnezeu.

Chiar la începutul Evangheliilor, autorii au creat o relație tipologică foarte clară între Iisus și Moise. Autorii au plasat această secvență la începutul operei lor pentru a arăta cititorului modul în care adevărata însemnătate a Noului Testament va fi prezentată.

Secvența începe în Matei 2:13, unde Iosif este descris aducându-l pe Iisus, care reprezintă „Noul Israel”, înapoi în Egipt. Acest eveniment este paralel cu Geneza 45 – 50, unde un Iosif primordial aduce „Vechiul Israel” înapoi în Egipt.

Autorii Evangheliilor l-au asociat pe Iosif-ul lor cu cel primordial în mai multe instanțe, respectiv mai mult decât un nume comun și o călătorie în Egipt. În Noul Testament, Iosif este descris, la fel ca și Iosif din Biblia Iudaică, ca un visător de vise și ca o persoană care s-a intersectat cu o stea și cu înțelepți.

Ambele povești cu privire la călătoria lui Iosif în Egipt sunt imediat urmate de descrierea unui masacru al celor inocenți. Poveștile cu privire la masacrul inocenților nu sunt tocmai paralele. Iisus nu este, de exemplu, salvat prin punerea lui într-o barcă pe râul Iordan și apoi adoptat de fiica lui Herod. Tipologia utilizată în literatura Iudaică nu necesită descrieri și citate cuvânt cu cuvânt; mai degrabă, autorul ia doar atâtea informații din cadrul evenimentului care este folosit ca și tipar, cât să permită cititorului să recunoască faptul că evenimentul anterior se relaționează cu cel care este descris. În acest caz, fiecare poveste a masacrului inocenților descrie copii mici măcelăriți de către un tiran nemilos, dar viitorul salvator al Israelului este salvat.

Autorii Noului Testament continuă apoi să prezinte Exodul prin introducerea unui Înger care îi spune lui Iosif, „Sunt morți cei care au căutat viața micului copil” (Matei 2:20). Această afirmație este o paralelă clară cu afirmația făcută lui Moise, primul salvator al Israelului, în Exodus 4:19: „Toți cei care ți-au căutat viața sunt morți”. Paralelele continuă apoi cu Iisus primind botezul (Matei 3:13), care oglindește botezul israeliților (treccrea prin apă) descrisă în Exodus 14. Apoi, Iisus petrece 40 de zile în deșert, care reprezintă o paralelă cu cei 40 de ani petrecuți de Israeliți în sălbăticie. Ambele călătorii în deșert implică trei feluri de tentații. În Exodus, este Dumnezeu cel care este tentat, în timp ce în Evangheliile este Iisus, fiul lui Dumnezeu.

În Exodus, sunt Israelii cei care îl tentează pe Dumnezeu. Prima dată îl încearcă cerându-i pâine, la care aceștia învață că „omul nu trăiește doar cu pâine” (Ex 16). A doua oară se întâmplă la Massah, unde li se spune să „nu îl tenteze pe Dumnezeu” (Ex 17). În cea de-a treia ocazie, atunci când crează vițelul de aur la Muntele Sinai (Ex 32), aceștia învață să „le fie frică de Dumnezeu și să îl servească doar pe el.”

Cele trei tentații ale lui Iisus vin din partea Diavolului și sunt o imagine exactă a tentațiilor impuse de Israelii lui Dumnezeu. La prima sa tentație (Matei 4:4) el răspunde, „Omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine”. La a doua răspunde (Matei 4:7) „Nu ar trebui să îl tentez pe Dumnezeu”. Și la a treia (Matei 4:10) el răspunde „Ar trebui să îl venerezi pe Dumnezeu, și doar pe el să îl servești”.

Deși paralele dintre Iisus și Moise sunt tipologice și nu cuvânt cu cuvânt, secvența în care acestea se întâmplă este o tipologie. Faptul că aceste concepte paralele apar în aceeași ordine este dovada că Moise, primul salvator al Israelului, a fost folosit ca și tipar pentru Iisus, cel de-al doilea salvator al Israelului.

Vechiul Testament	Matei
Geneza 45 – 50: Iosif merge în Egipt	2:13 Iosif merge în Egipt
Exodus 1: Faraonul masacrează băieții	2:16 Herod masacrează băieții
Exodus 4: „Toți bărbații care i-au căutat viața sunt morți”	2:20 „Acea care au căutat viața copilului sunt morți”
Exodus 12: Din Egipt în Israel	2:21 Din Egipt în Israel
Exodus 14: Trecera prin apă (baptism)	3:13 Baptismul (trecerea prin apă)
Exodus 16: În sălbăticie „Tentat de pâine”	4:4 În sălbăticie „Tentat de pâine”
Exodus 17: „Nu îl tenta pe Dumnezeu”	4:7 „Nu îl tenta pe Dumnezeu”
Exodus 32: „Venerează-l doar pe Dumnezeu”	4:10 „Venerează-l doar pe Dumnezeu”

Secvența tipologică din Matei care îl stabilește pe Iisus ca fiind noul salvator al Israelului este bine cunoscută de către învățați. Ceea ce nu este recunoscut în totalitate este povestea care de asemenea scoate în evidență perspectiva politică a autorilor Noului Testament. În Biblia Ebraică sunt Israelii cei care încearcă să îl tenteze pe Dumnezeu, dar trebuie arătat că în povestea paralelă din Noul Testament, Diavolul i-a locul acestora. Această înlocuire a Israeliiilor cu Diavolul este în perfectă concordanță cu ceea ce credeau Flavianii despre Evreii mesianici, cum că aceștia ar fi niște demoni.

Mai mult, secvențele paralele demonstrează că Evangheliile au fost destinate să fie citite intertextual, ceea ce înseamnă că trebuie să fie citite în directă relaționare cu alte cărți din Biblie. Aceasta este singura metodă prin care literatura bazată pe tipuri poate să fie înțeleasă. În alte cuvinte, așa cum ilustrează exemplul cu privire la infantilitatea lui Iisus, înțelegerea Evangheliilor înseamnă că cititorul trebuie să recunoască faptul că, conceptele, secvențele și locațiile în Matei sunt paralele cu conceptele, secvențele și locațiile din Geneza și Exodus, acolo unde contextul lor a fost deja stabilit.

Folosind scene din literatura Iudaică, ca și tipuri de evenimente în misiunea lui Iisus, autorii speră să convingă cititorii că Evangheliile erau o continuare a literaturii Ebraice, care i-a inspirat pe Sicarii să se revolte și astfel, Iisus a devenit Mesia despre care rebelii sperau că a fost trimis de către Dumnezeu. În acest mod, ei ar fi golit Iudaismul Mesianic de puterea sa de a alimenta insurecțiile, din moment ce Mesia nu are să mai vină pentru că acesta fusese deja pe pământ. Mai mult, Mesia nu a fost liderul

militar xenofob pe care Sicarii îl așteptau, ci mai degrabă un om cu vederi multiculturală, care își îndemna adepții să „întoarcă și celălalt obraz”.

Dacă Evangheliile ar fi obținut doar înlocuirea mișcării mesianice militare cu o mișcare pacifistă, atunci acestea ar fi devenit cele mai de succes piese de propagandă din istorie. Dar autorii doriseră chiar mai mult. Ei voiau nu doar să pacifice războinicii religioși ai Iudeii, dar să îi facă să îl venereze pe Cezar ca și pe un Zeu. Și mai mult, ei voiau să informeze posteritatea că au făcut asta.

Populației din provinciile Romane îi era permis să venereze după bunul plac, cu o singură excepție; trebuiau să îi permită lui Cezar să fie venerat în templele lor. Acest lucru era însă incompatibil cu Iudaismul monoteistic. La sfârșitul războiului dintre anii 66 – 73 CE, Flavius Josephus a notat că nu a contat cât de mult i-a torturat Titus pe Sicarii, aceștia au refuzat să îl numească „Stăpân (Lord)”. Pentru a înfrânge încăpățânarea religioasă a Evreilor, Flaviani au creat astfel o religie care îl venera pe Cezar, fără ca adepții lor să știe.

Pentru a obține acest lucru, aceștia au utilizat aceleași metode tipologice folosite pentru a-l lega pe Iisus de Moise, creând concepte paralele, secvențe și locații. Au creat întreaga misiune a lui Iisus ca și un tip de campanie militară a lui Titus. În alte cuvinte, evenimentele din cadrul misiunii lui Iisus sunt reprezentări simbolice a evenimentelor din campania lui Titus. Pentru a dovedi că aceste scene tipologice nu sunt accidentale, autorii le-au plasat în aceeași secvență și în aceleași locații în Evanghelii, cum au apărut în campaniile lui Titus.

Scenele paralele erau menite să creeze o altă linie a poveștii decât cea care se putea vedea la suprafață. Această linie tipologică a poveștii arată că Iisus care a interacționat cu discipolii după ce a fost crucificat, același Iisus pe care Creștinii l-au venerat fără să își dea seama timp de 2000 de ani, era de fapt Titus Flavius.

Descoperirea acestei invenții a Flavianilor, Creștinismul, oferă o nouă înțelegere a întregului prim secol CE. O astfel de revelație poate produce dezorientări, iar cititorul va găsi următoarele puncte folositoare în înțelegerea noii istorii pe care această operă o prezintă.

- Creștinismul nu este originar din clasele de jos ale Iudeii. A fost o creație a familiei Imperiale Romane, Flavians;
- Evangheliile nu au fost scrise de discipolii unui Mesia Evreu ci de către cercurile de intelectuali din jurul celor trei împărați Flaviani: Vespasian și cei doi fii ai săi, Titus și Domitian;
- Evangheliile au fost scrise în urma războiului din anii 66 – 73 CE dintre Romani și Evrei, iar multe dintre evenimentele din cadrul misiunii lui Iisus sunt descrieri satirice ale evenimentelor din acel război;
- Scopul Creștinătății a fost înlocuirea mișcării mesianice naționaliste și militare din Iudea cu o religie care era pacifistă și care ar accepta regulile Romane;

După ce am dezvoltat aceste descoperiri, am așteptat câțiva ani înainte să le public. Deși nu mai sunt un Creștin, este clar că multe dintre învățăturile filozofice ale Evangheliilor sunt benefice, și nu doresc să creez Creștinătății nicio daună. În același timp știam că multe persoane vor găsi aceste informații prețioase. Nu vreau să contribui la cinismul vârstei noastre, dar totuși, vreau să contribui la crearea unei societăți mult mai conștiente de ceea ce se întâmplă. Înțelegerea faptului că, Creștinismul a fost un proiect de guvernare, ne va ajuta să obținem o nouă înțelegere a guvernării.

În final, nesiguranțele mele cu privire la prezentarea acestor descoperiri, din cauza unui impact negativ, au fost depășite. Astfel, după 2000 de ani de înțelegere eronată, adevărata însemnătate a Evangheliilor este prezentată. Începând cu pagina următoare, cititorul va intra într-o nouă lume. Poate nu o lume mai bună, dar cu siguranță o lume adevărată.